

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-7 У 18348/18
Дана 07.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју по пуномоћју заступа Милисав Курмазовић, адвокат из Ужица, Видовданска 4, против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд, ради поништаја решења 01-02/182.6.8 8877/18 од 24.08.2018 године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УБАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд, број 01-02/182.6.8 8877/18 од 24.08.2018 године, и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција Београд, да тужиљи А.А. из ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиље изјављена на решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Ужице, број 182.2-5 27/18 од 09.03.2018, године, којим се понавља поступак и укида решење исте филијале И.бр. 24621 од 23.06.1993.године а тужиљи инвалиду рада III категорије инвалидности утврђује се право на накнаду зараде због мање зараде на другом одговарајућем послу за период од 01.01.1992.-31.12.1992.године у месечном износу од 2.695,00 тада важећих динара и одбија се предлог тужиље за понављање поступка који

је окончан решењем ове филијале И-24621 од 13.03.1985.године, И-24621 од 26.06.1985. године, И-24621 од 19.02.1987.године, И-24621 од 16.03.1989.године, И-24621 од 29.05.1990.године, И-24621 од 04.06.1991.године и И-24621 од 12.05.1992.године. Остају на снази решења исте филијале И-24621 од 13.03.1985.године, И-24621 од 26.06.1985.године, И-24621 од 19.02.1987.године, И-24621 од 16.03.1989.године, И-24621 од 29.05.1990.године, И-24621 од 04.06.1991.године и И-24621 од 12.05.1992.године. Право на накнаду утврђено овим решењем припада од 09.03.2018.године, као од дана укидања правноснажног решења.

У тужби поднетој овом суду, тужиља оспорава законитост решења туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и законитост поступака који је претходио доношењу оспореног решења. Указује да су у току доношења првостепеног па и оспореног решења учињене повреде правила поступка из члана 141., 168. у вези са чланом 213. и 217. Закона о општем управном поступку, због чега се не може у овој фази поступка оценити правилна примена материјалног права, садржана у одредби члана 88. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и члана 86. и члана 104. наведеног закона. Даље истиче да је погрешно позивање на одредбу члана 230. Закона о општем управном поступку, који је престао да важи 01.06.2017.године, јер од тренутка почетка важења наведеног закона није предузета ни једна радња нити је донето ожалбено решење па је у решењу које донето 09.03.2018.године, требало применити одредбе новог Закона о општем управном поступку, које се односе на понављање поступка. Указује да је у диспозитиву првостепеног решења наведено да се понавља поступак а да се при томе првостепени орган није позивао ни на једну одредбу Закона о општем управном поступку, па је нејасно на основу чега тужени орган изводи закључак да је прошао законски рок од 5 година за понављање поступка. Наводи да је изрека ожалбеног решења неразумљива и неизвршива, те да је нејасно који износ новца тужиља треба да прими, обзиром да је извршена деноминација динара. Сматра да је оваквим поступањем закон погрешно примењен на њену штету, па предлаже да суд тужбу уважи поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Тужиља је тражила трошкове управног спора, за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, таксе на тужбу 390,00 динара и на одлуку 980,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао, да је тужба основана.

Из списка и разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је решењем првостепеног органа поновљен поступак и укинута решење првостепеног органа од 23.06.1993.године, тужиљи је као инвалиду рада III категорије инвалидности

утврђено право на накнаду зараде због мање зараде на другом одговарајућем послу за период од 01.01.1992.-31.12.1992.године у месечном износу од 2.695,00 тада важећих динара и одбијен је предлог тужиље за понављање поступка, оканчан решењима ближе наведеним у диспозитиву ожалбеног решења. Даље из ожалбеног решења пролази да је у предлогу за понављање поступка од 28.10.2012.године, тужилца захтевала да се приликом обрачуна накнаде због мање зараде на другом одговарајућем послу узму сати рада и зарада упоредног радника Вуловић Анђе која је такође радила као шивач. На основу доказа у списима предмета утврђено је да нема основа за промену података. У даљем поступку одлучивања права на накнаду зараде због рада на другом одговарајућем послу за 1992.годину, решењем од 12.05.1992.године, утврђен је износ од 367 динара, који се валоразује се процентом пораста зарада свих запослених у “Б.Б.” из ... за 9,634% тако да валоризована зарада за 1992.годину износи 35.723,00 тада важећег динара. Применом одредбе члана 88. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр.27/92) утврђена је разлика између просечне месечне зараде ранијег посла и просечне месечне зараде остварене на другом одговарајућем послу, па је утврђена накнада у месечном износу од 2.695,00 динара за период 01.01.1992.-31.12.1992.године, односно у укупном износу годишње од 12.763,00 динара. Са наведеног одлучено је као у диспозитиву ожалбеног решења.

У поступку по жалби тужени орган је указао да је правилно поступио првостепени орган када је на основу члана 104. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и утврдио да тужилци за 1992.године, припада на име накнаде због мање зараде на другом одговарајућем послу утврђена разлика у месечном износу од 2.695,00 динара. Тужени орган је нашао да је прошао законски рок од 5 година, за понављање поступка окончаног решењем из 1993.године, па је правилно поступио првостепени орган када је утврдио да је право на накнаду утврђено ожалбеним решењем од 09.03.2018.године, припада од 09.03.2018.године, односно од дана када је укинута раније правоснажно решење. Са наведеног тужени орган је на основу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр.33/97 и 31/01) одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда основано се оспорава законитост оспореног решења. Ово са разлога што је према стању у списима предмета тужилца 12.10.2012.године, изјавила жалбу на решење републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Филијале Ужице, број 182.-1-1 00623/12 од 12.09.2012.године, којим је тужилци утврђен потпуни губитак радне способности од 19.03.2012.године, као последица болести и утврђено право на инвалидску пензију од 01.04.2012.године, као и допуну жалбе од 28.10.2012.године, у којим жалбама је навела да сматра да висина пензије није правилно утврђена, те да треба извршити проверу података, али не и да тражи понављање поступка, нити је навела коначно решење којим је окончан поступак чије понављање тражи, као ни законску одредбу по основу које тражи понављање поступка. Са наведеног, како је тужени орган одлучивао о понављању поступка, наводећи да се поступак понавља по захтеву за понављање поступка тужилце које је поднет 12.10.2012.године, а који се не налази у списима предмета органа, то је тужени органи учинио повреду одредбе члана 199.став 2. Закона о општем управном поступку, (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10),

јер разлози дати у образложењу и списи предмета органа не упућују на одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

У поновном поступку тужени орган је дужан да отклони повреде правила поступка на које му је указано овом пресудом и донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09).

Налазећи да је закон повређен на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима 155. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужилји досудио трошкове спора у износу од 16.500,00 динара за састав тужбе по Тарифном броју 43. став 1. тач. 4) Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/2012), Трошкове судских такси тужилја није имала, у складу са чланом 5. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС” број 28/94....93/12), због чега јој накнада на име ових трошкова није призната.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.10.2020. године, I-7 У 18348/18

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ